

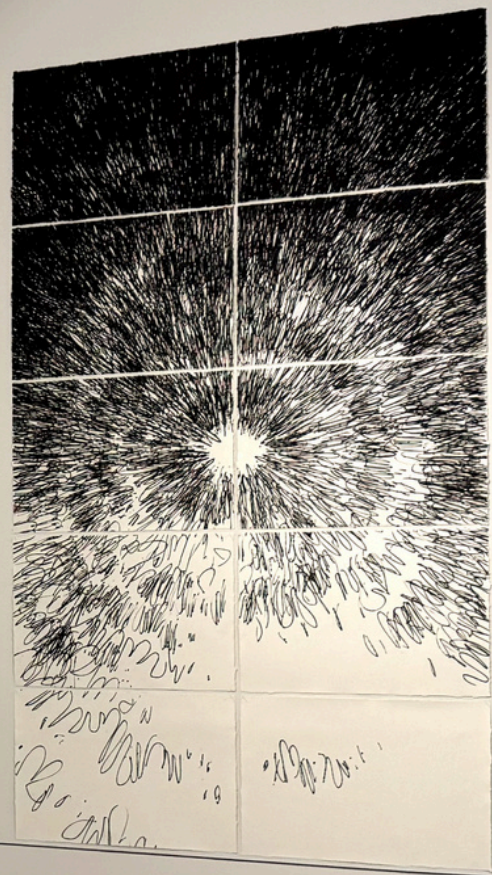
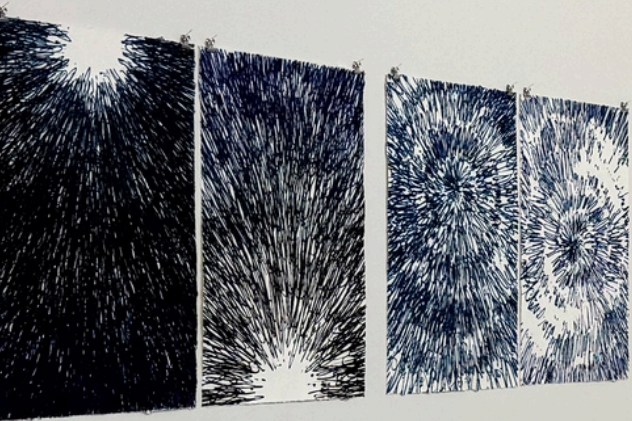
Stek¹¹ BLAD

17 januari - 8 februari 2026

Stek

Kunstplatform en inlijstingen
Zuidstraat 27 - Torhout
www.stek-art.be
info@stek-art.be

variations

In deze editie presenteren we het werk van Els Vos en Conrad Willems in *variations*. Kunstcriticus Daan Rau gidst ons door de expo:

Onder de wat obligate Engelse titel 'Variations' tonen twee kunstenaars hun werk. Ze kenden elkaar niet, ze zijn samengebracht in deze constellatie door Carlen, de bezielende kracht achter deze galerie, een galerie die sedert zijn oprichting voor velen al een vaste stek is geworden.

Het zijn twee kunstenaars in de echte zin van het woord, ze trekken zich geen bal aan van wat de modes of de trends hen zouden opleggen te doen. Nee, ze zijn obstinaat bezig met hun ding, hun zoektocht. Ze speuren de mogelijkheden af, ze verleggen de grenzen. En ze zijn van twee verschillende generaties, ze schelen twintig jaar. Ik heb het altijd een beetje raar gevonden dat je van vrouwen de leeftijd niet zou mogen weten, wat een onzin, ik acht vrouwen namelijk evenwaardig en ik wil ze evengoed in een historische context kunnen situeren, net zoals mannen.

Els Vos

Els Vos is een dame die ik al geruime tijd ken. Ik zie haar stevast bij daglicht maar ze heeft kennelijk iets met de nacht. Het werk waarmee ik haar leerde kennen was donker en diepblauw, het blauw waarin je verdrinkt. Maar altijd was er een lichtpunt. Als de naam Els Vos viel, dan dacht ik aan de maan, want die kwam veelvuldig voor in haar prenten. Ondertussen heeft de mensheid die maan al een heel klein beetje geëxploreerd en is ook Els verder geëvolueerd. Op een bepaald moment is ze ook beginnen beseffen dat werken met grafiek, zoals dat traditioneel gebeurde, letterlijk toxisch kan zijn en heeft ze haar werkmethode grotendeels veranderd. Ondertussen heeft men niet-toxische manieren gevonden om grafiek te produceren. Wie over grafiek spreekt, verbindt dit meestal aan een oplage, aan vermeerdering van een beeld. Bij Els Vos mag je dat eigenlijk vergeten, zij maakt voornamelijk unieke exemplaren.

Ik moet u misschien heel even wat vertellen over de verschillende druktechnieken. Eerst was er de hoogdruk zoals houtsede waarbij er delen uit een houtblok worden weggesneden en wat aan de oppervlakte blijft, wordt ingeïnt en afgedrukt. Daarna kwam de diepdruk waarbij bijvoorbeeld in een metalen plaat delen worden gegraveerd of weg geëst, de plaat wordt met inkt bestreken en weer afgeveegd, de inkt die in de groeven blijft wordt afgedrukt. Nog later kwam de vlakdruk waarvan steendruk of lithografie de oudste vorm is. Het werk van Els is diepdruk in zijn puurste vorm: droge naald. Met een staalharde naald wordt in een plaat gekrast waardoor een groef ontstaat, maar ook een braam, een opstaand randje. Het is dat randje dat mee ervoor zorgt de inkt in de groef gehouden wordt en dat bij de afdruk ervan fluweelachtige lijnen ontstaan. Bij het afdrukken slijten die bramen snel af en is deze methode dus enkel geschikt voor beperkte oplagen, maar dat probleem stelt zich dus niet bij het werk van Els Vos. Wat zij wel ook doet is haar aquatintplaten van vroeger in de toxische periode opnieuw gebruiken, daarmee kan ze volle vlakken afdrukken, werkt ze soms nat in nat en op die manier ontstaan diverse effecten. Enige maanden geleden had Els Vos in Puurs Sint-Amands een soort van overzichtstentoonstelling die niet alleen mij, maar ook de galeriehoudster sterk heeft aangesproken. Het was een oase van pure schoonheid en een deel van die schoonheid is nu ook hier te zien. Een deel van de werken zijn ingelijst, een deel ook niet. Meer nog dan het werk achter glas laat het niet-ingelijste werk u kennismaken met de fluwelen lijnen en de diepe kleurenpracht, ook als het zwartwit is, dan lijkt het zwart dieper. De onderwerpen zijn in wezen abstract al hebben ze misschien hun oorsprong gevonden in de individuele beleving van de natuur en de kosmos. Misschien zie jij het lentegras dat je naakte voeten streelt, de onbarmhartige stralen van een verzengende zomerzon, de impressionistische blik op een bloemenweide of een wirwar van lijnen die een sfeer vormen of zijn het misschien de banen van de talloze satellieten die omheen onze planeet cirkelen en ons geleiden en bespieden. Gelijk wat je ziet, kijk goed en zie beter, laat je meevoeren door de dynamiek van de lijnen en de gedragen diepte van de vlakken. Het werk van Els is jouw aandacht meer dan waard.

(2021)

links : Polyfonie II, unieke droge naald, 40 x 30 cm →
rechts : I.XI.XIV (2022), 3 Rouge Griotte building blocks, 100 x 30 x 90 cm

Ik stap nu even over naar de persoon en de scheppingen van Conrad Willems. Ooit werd zijn werk tijdens zijn beeldhouwstudies aan de Gentse academie door een docent afgedaan als kinderachtig, dat bleek dan wel een grove vergissing. Er is niks kinderachtigs aan een beeldcompositie van Conrad. Het is niet omdat het uitgangspunt van zijn constructies een schitterend vormgegeven blokkendoos is, waar inderdaad kinderen mee spelen, het spel zelf kinderachtig is. Wie kinderen observeert weet hoe ernstig een spel kan zijn. Grote architecten zijn ooit vertrokken vanuit de constructies die zij als kind en later als volwassene hebben gemaakt. Kortom hij zette zijn studies verder aan Luca Gent en behaalde er zijn master.

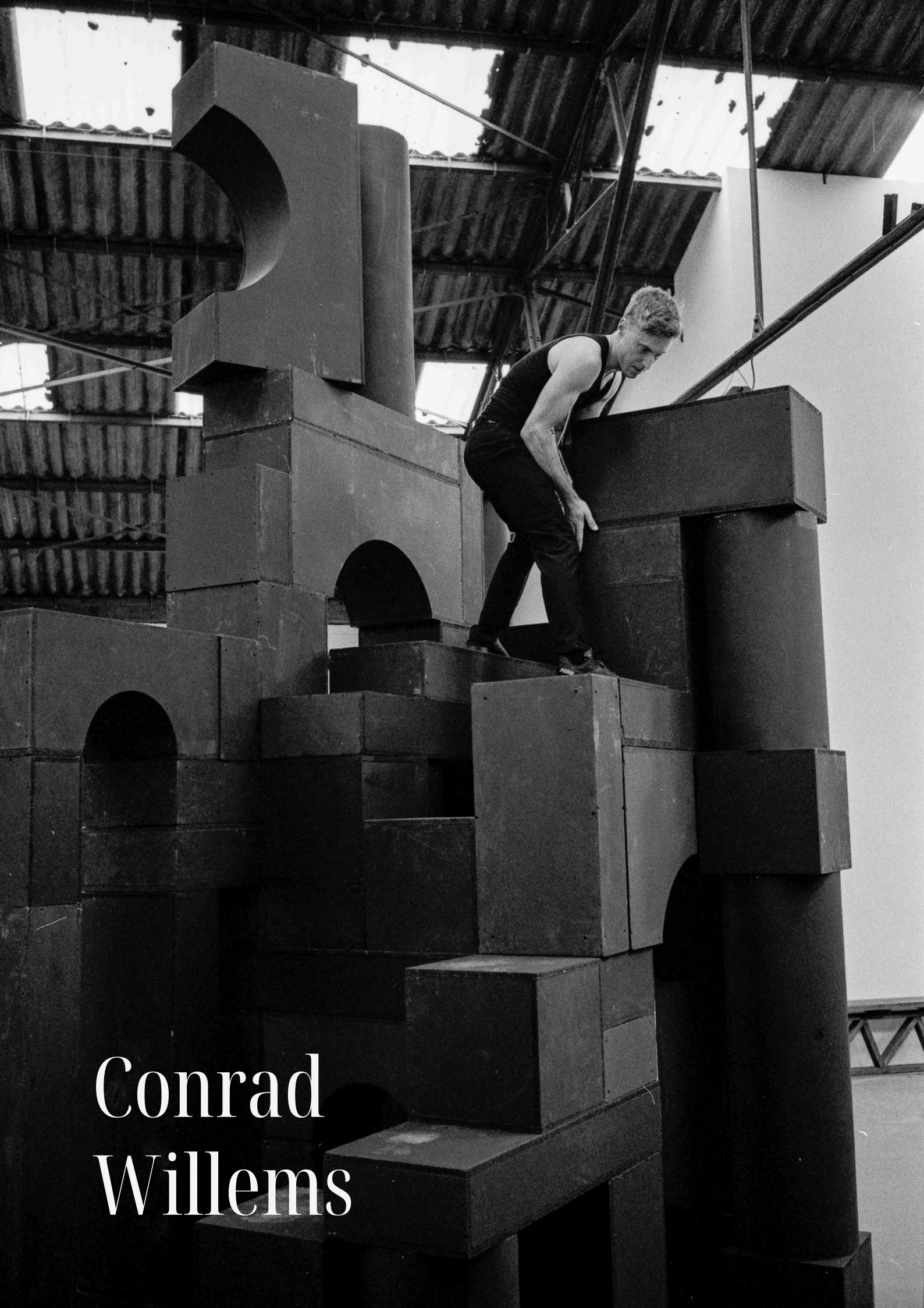
Conrad Willems wist tijdens zijn opleiding al zeer goed wat hij wou, hij maakte geen schetsen en dat zal sommigen geïrriteerd hebben. Ik citeer hem even: "Ik maak het werk. Ik maak een tekening, daar heb ik geen voorstudie voor gemaakt, nee, ik neem mijn penseel en ik begin en de tekening ontstaat. Voor de constructies maak ik modellen met mijn blokjes, die zijn het schetsmateriaal, ik bouw daarmee, doe aanpassingen en kom op die manier tot een constructie. Het proces is bij mij het maken zelf, het fysieke bezig zijn. Misschien is dat omdat ik gedanst heb. Ook daar is het proces het maken zelf en misschien heeft mij dat onbewust wel beïnvloed. Het fysieke proces van het maken van beelden is een heel belangrijk onderdeel van mijn werk."

Conrad heeft inderdaad ook balletschool gevolgd en soms wordt een beeld door hem opgebouwd in het kader van een performance. Beweging en ruimtegevoel zijn belangrijk bij hem en ook voor ons bij het ervaren van zijn werk. Voor zijn grote beeldcomposities hanteert de kunstenaar een basisregel: hij moet ze zelf zonder hulp van buitenaf kunnen opbouwen. Het zal u niet ontgaan dat een en ander wel eens fysiek zwaar kan zijn.

De kunstenaar toont hier zowel sculpturen als tekeningen, maar ook basreliëfs en foto's. Vanuit de grote constructies ontstaan soms diverse afgeleiden die wat kleiner van formaat zijn, het zijn variaties op een thema. Ze ontstaan meestal vanuit de restanten gesteente van de grotere werken. Het is een vorm van duurzaamheid. Het zal je opvallen dat de steensoorten waarmee deze kunstenaar werkt ook een invloed hebben en vooral met heel veel zorg gekozen en afgewerkt zijn. De vormen moeten immers perfect op elkaar aansluiten, er wordt geen lijm of wat dan ook voor aanhechtingsmiddel gebruikt, er is enkel de zwaartekracht die het geheel in stand houdt. De steen die hij gebruikt gaat van heel bijzondere marmersoorten uit Brazilië tot Italiaanse travertijn, van Belgische hardsteen tot de beige steen van Borrèze, maar er zijn evengoed boeiende constructies in baksteen. Sommige van zijn de creaties in tijdelijke opstelling worden aangepast aan de ruimte of de omgeving waar ze komen te staan.

Na het creëren van de sculptuur wordt de plantekening gemaakt, ze is er dus niet vooraf zoals al eerder in het citaat duidelijk is gemaakt.

De foto's die Conrad Willems van zijn composities heeft genomen zijn analoog en ze worden door hem betekend, het worden zelfstandige en unieke kunstwerken.

Conrad
Willems

De titel van deze tentoonstelling 'Variations' is echt wel goed gekozen en kan voor mijn part ook in het Frans worden uitgesproken, het Duitse 'Variationen' klinkt ook niet slecht en jullie mogen uiteraard ook mijn voorkeur volgen: 'Variaties' gezien ik erg van het Nederlands hou. Inhoudelijk is de titel zeker op zijn plaats, u kunt het merken in het werk van beide kunstenaars, ze diepen een thema uit net zoals componisten dat doen, of dansers. Ze brengen ons vooral schoonheid en diepgang, aan deze beide aspecten van het leven hebben we meer dan gewone nood en misschien moeten we het meer van de daken schreeuwen en hen benauwen die ons voor variatie, is dat niet een beetje hetzelfde maar anders, willen behoeden.

Daan Rau
Torhout, 11 januari 2026.

Schrijf je in voor de nieuwsbrief:

Stek

Kunstplatform en inlijstingen
Zuidstraat 27 - Torhout
www.stek-art.be
info@stek-art.be